

Retning af, at det ogsaa var Kommunalbestyrelsens Mening, at der af de Arealer, som Kommunen faar til Raadighed, skulde udlægges Pladser til det Brug, som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen) har omtalt, men noget saadant udtalte det ærede Medlem ikke. Han talte ubelukkende om en Anvendelse af disse Arealer paa en saadan Maade, at der skulde anlægges brede Gader og aabne Pladser, det vil sige Pladser af den Art, som man ellers kalder for Torve, men derimod ikke Pladser af den Art, som min ærede Sidemand (Oct. Hansen) har omtalt. Der blev derimod med Hensyn til Friluftsbewægelse for Kjøbenhavns Ungdom henvist til de 34½ Tønde Land, som Staten faar Ejendomsret over, og som skal henligge ubebyggede. Da nu det ærede Medlem har stillet sig saaledes og er Medlem af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, kan jeg ikke vide bedre, end at det ogsaa er den Maade, hvorpaa Kommunalbestyrelsen agter at anvende disse Arealer. Man maa jo som Følge af hans Stilling i Kommunalbestyrelsen antage, at der der gør sig lignende Tanker gældende, og jeg maa derfor meget anbefale det høje Ting at tage Hensyn til de Udtalelser, som fremkom fra min ærede Sidemand, thi jeg anser det for meget nødvendigt, at man kan holde saadanne Arealer aabne, og tror ikke, at man kan slaa sig til Taals med den Henvisning, som det ærede kongevalgte Medlem gav til det Areal, som Staten faar og ikke maa bygge. Der er nemlig ikke mindste Garanti for, at det kan bruges paa den Maade. Tværtimod er der maaste slet ikke nogen Sandsynlighed derfor. Allerede, som Forholdene nu ere, har Militæretaten jo ved flere Lejligheder givet sin Misfornøjelse til Kende over for den nuværende Benyttelse af Fællederne til Friluftsbewægelse. Nu har Militæretaten jo ikke Ejendomsret dertil, men kun en Brugsret, men man kan saa vel næppe gaa ud fra, at naar Militæretaten faar Ejendomsret til en Del af disse Arealer, den saa vil vise sig mere hensynsfuld over for Kjøbenhavns Ungdom, end den har vist sig tidligere. Det tror jeg ikke, man kan gaa ud fra og kan henvise til. Seg ser saaledes paa Forholdene, at naar Staten faar de Arealer til Ejendom, som der her er Tale om, saa vil dette Areal paa 34½ Tønde Land ganske vist ikke blive bebygget, men det vil sandsynligvis ikke saa anden Betydning for Kjøbenhavns Befolkning end den, at det ikke er bebygget, og at der altsaa er frist Luft derude, men jeg tror ikke, at man kan andet end frygte meget for,

at den kjøbenhavnske Befolkning ikke sadt Lov til at være sig der. Naar Sagen stiller sig saaledes, maa jeg meget bestemt holde paa, at der i Overenskomsten kommer til at staa en Klausul, som lægger en Servitut paa de Arealer, som Kommunen faar til fri Ejendom, gaaende ud paa, at i ethvert Tilfælde en vis Del af dem ikke maa benyttes, som det ærede kongevalgte Medlem antydede, til Gader og Torve, men at en betydelig Del skal lægges ud til det Brug, som min Sidemand omtalte. Det vil jeg anbefale det høje Ting at slutte sig til, og jeg anbefaler, at det kommer til at staa i Overenskomsten.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Hvad Realiteten af de Indvendinger angaar, som fra 2 Sider ere komne frem mod Overenskomsten, saaledes som den nu foreligger, tror jeg, det vil vise sig for den, der gør sig bekendt med Overenskomsten, at der er taget al det Hensyn til dette særlige Punkt, ikke blot til Friluftsspørgsmaalet, men altsaa ogsaa til Jernterræn, som kunde tages. Dette er slet baade ved den Servitut, som paa lægges Staten, og ved den Stilling, som Kommunalbestyrelsen har indtaget over for dette Formaal, ved at forlange denne Servitut paalagt Staten. Det er derfor et Hensyn, som man ikke kan eller bør være i Tvivl om, at Kommunalbestyrelsen ogsaa vil tage i den Udstrækning, hvorefter der kan være Tale, ved Dispositioner over det dem forbeholdte Terræn.

Seg skal med Hensyn til Redaktionen af det, Folketinget har sat ind, og til den Kritik, som fremkom derover, bemærke, at det jo kan være, at der er en eller anden sproglig Ubehjælpssomhed, men jeg maa modsigge ganske bestemt, at der skulde kunne være Tale om i Realiteten af Bestemmelserne at finde en Guldgrube for Stridigheder eller for Sagførere til at opfinde Stridigheder af. Det er ogsaa temmelig klart, at Bestemmelserne ere affattede og tiltraadte af Mænd, som ikke gensidigt vilde lægge Faldgruber for hinanden, eller som tænke paa, at Stat og Kommune her skulde ville lægge gensidige Faldgruber for hinanden. Seg er derfor lige saa lidt som det ærede 3dje kongevalgte Medlem (Kaiser) i Stand til at opdage de Vanfærligheder med Hensyn til den rette Fortsættelse, som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn fandt. Seg tror aldeles ikke, at disse Tvivl om den virkelige Mening vilde fremkomme, selv om der kan være et eller andet Udtryk, en eller anden Ordretning, som kunde tænkes anderledes.